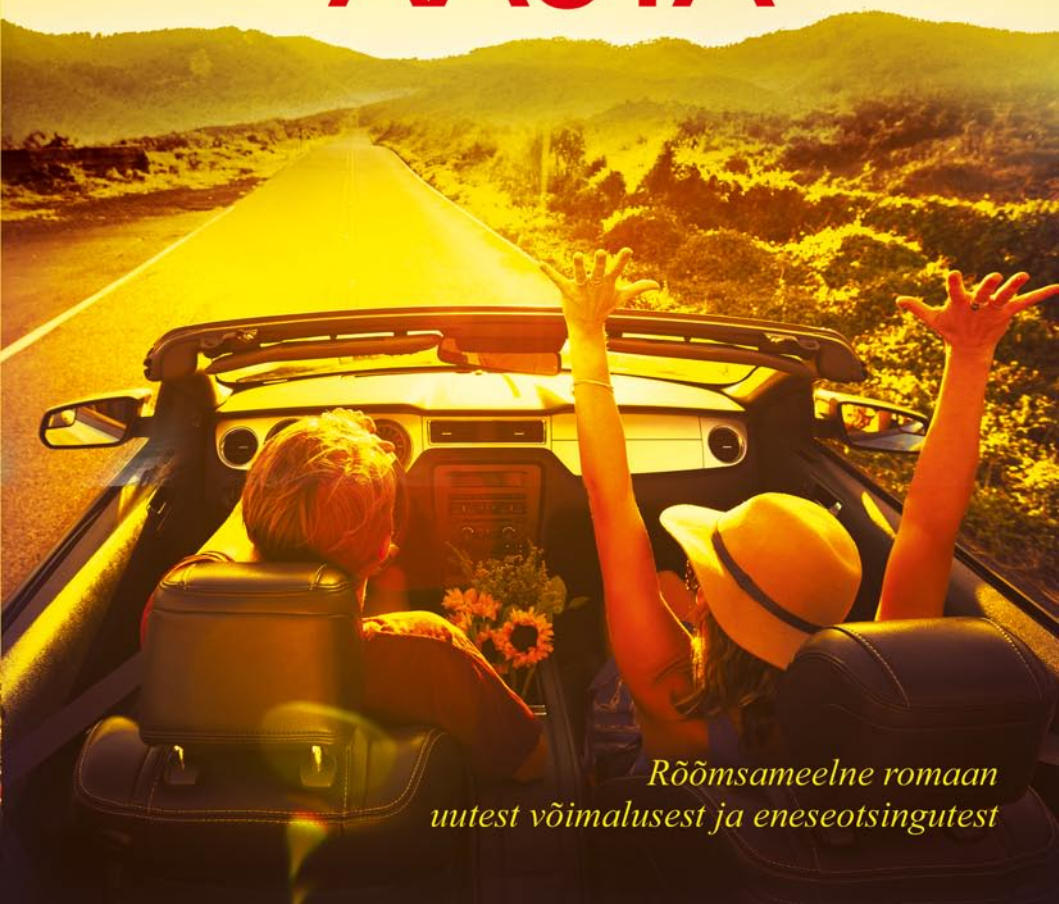

Karen King

OTSAST ALUSTAMISE AASTA

*Rõõmsameelne romaan
uutest võimalusest ja eneseotsingutest*

Originaali tiitel:
Karen King
The Year of Starting Over
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelased, ettevõtted, organisatsioonid, kohad ja sündmused on kas autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikel eesmärkidel, kui need pole just selgelt üldkasutatavad. Mis tahes sarnasus kas elevate või surnud tegelike isikute, sündmuste või asukohtadega on juhuslik.

Tõlkinud Kudrun Tamm
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Karen King, 2019
First published in Great Britain in 2019 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

B09383120
ISBN 978-9949-82-632-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Minu imelisele emale Doris Hemmingule.
Sa oled tõeliselt inspireeriv*

ESIMENE PEATÜKK

VEEBRUAR

Prõmm!

Holly oigas ja vaatas voodi kõrvale pandud äratuskella heledavaid punaseid numbreid: kaks kolmkümmend. Scott oli viimaks kodus. Ilmselgelt oli ta sõpradega klubis käinud ja jõudis nüüd purjus peaga koju. Jälle. Holly oli palunud Scottil mitte liiga hilja tulla, sest tema homme vahetus Päikesepaistes pidi algama vara, kuid mees oli protesteerinud, et on reede ja ta on terve nädala rasket tööd teinud, ning lisanud: „Ma pean auru välja laskma, tibu. Pole minu süü, et sul homme tööpäev on.“ See oli aus vastuväide ja tekitas Hollyle süümepiinu. See oligi eesmärk. Scottil olid mängude poes juhataja abina pikad vahetused ja nädalavahetustel pidi ta tihti ise tööl olema, nii et reedeti ta alati ei saanudki väljas käia.

Aga kui *Scott* pidi nädalavahetusel tööle minema, siis Holly ei tulnud ju öösel suure lärmiga koju ega äratanud teda varahommikul üles?! Ta surus ärrituse maha ja meenutas endale, et talle ei meeldigi klubis käia. Ta eelistas oma vabad päevad

ja õhtud veeta patju ja pleede valmistades, et nende korterile värvi anda, või kruuse, seinakelli ja telefoniümbriseid disainides. Neid müüs ta Dandibugis, interneti kunsti- ja käsitööpoes, lootes, et kunagi õnnestub tal sellest täiskohaga töö välja kasvatada. Kui tema oleks hilja koju jõudnud, ei oleks Scott seda ilmselt tähelegi pannud. Ta magas nagu nott ja norskas nagu mootorsaag.

Holly keeras külge ja püüdis uuesti magama jääda. Tema sõbranna Susie ütles alati: „Sa oled liiga järeleandlik, Holly. Sa pead rohkem enda eest seisma.“ Aga Susie ei mõistnud, et Holly vihkab igasuguseid konflikte. Talle ei meeldinud vaielda. Ta tahtis lihtsalt elada toredas rahulikus kodus nagu papal ja mammal oli. Ta igatses neid nii väga. Holly vanemad olid lahku läinud siis, kui ta oli alles beebi, ta ei olnud teadliku elu jooksul oma isa näinud ja ema töötas pidevalt, nii et ta veetis väga palju aega vanavanematega.

Papa ja mamma jumaldasid Hollyt ja teineteist ning nende armastus säras kaugele nagu ere päikesekiir. Nad olid olnud paar neljateistaastasest saadik, abiellunud kahekümne üheselt ja sealt alates elu lõpuni õnnelikult koos elanud. Mamma suri kaks aastat tagasi ja papa igatses teda nii väga, et pärast seda, kui ta paar nädalat tagasi rahulikult magades teise ilma läks, aitas mõte sellest, et ta on nüüd jälle mammaga koos, Hollyl ja emal leinaga toime tulla. Papa ja mamma olid mõlemad varaste üheksakümnendateni elanud, nii et neil oli olnud õnne, nagu papa oleks öelnud.

Juba väiksenäoline oli Holly unistanud õnnelikust abielust just nagu mammal ja papal, aga kõik noormehed, kellega ta kohtamas käis, tahtsid lihtsalt lõbutseda ja kartsid pühendumist. Ta lootis, et Scott on teistsugune. Holly armastas teda väga ja

mees küll ütles, et armastab teda ka, aga nad olid elanud juba üle aasta koos ning Scott ei paistnud abieluettepanekust isegi mitte mõtlevat.

Holly oigas, kui pliidi ventilaator tööle pandi, ja ta kuulis Scotti valjusti mingit viisijuppi vilistamas. *Kurat, ta hakkas midagi praadima!* Polnud mingit võimalust magama jääda, enne kui ta kokkamise lõpetab. Scotti teades jääb ta varsti diivanile magama, unustab panni ära, korter läheb põlema ja nad mõlemad põlevad elusalt sisse. Ta oli kuulnud, et selliseid asju juhtub pidevalt, ning kuigi neil olid suitsuandur ja tulekustuti olemas, muretses ta ikkagi. Ta kuulatas, kuidas ventilaator välja lülitati ja Scott elutuppa läks. Nüüd saab ta lõpuks uuesti magama jääda. Ta pani silmad kinni, kuid ehmatas need kohe jälle pärani, sest korteris kajas vali karje. Tal kulus paar sekundit mõistmaks, et Scott vaatab õudusfilmi.

Suurepärane. Kuradi fantastiline! Holly sirutas käe padja järele ja surus selle kõrvadele. Selle korteri probleem oli, et kõik helid kostsid läbi seinte naabriteni. Ja Scott oli väga larmakas. *Palun ära naabreid häiri*, mõtles naine. Neile oli juba paar kaebekirja ukse alt sisse lükatud.

Kuidagi suutis Holly uuesti unne suikuda ja kui ta neli tundi hiljem äratuskella peale ärkas, oli Scotti pool voodist puutumata ning telekas elutoas üürgas endiselt. Rampväsinuna koperdas ta voodist välja vannituppa. Enne tööpäeva oli küll üht väga kanget kohvi vaja.

Holly käis duši all, pani riidesse, meikis end ja astus elutuppa, kus Scott diivanil sügavalt magas. Ta vaatas magavat meest. Isegi suu paakil, särgi ülemine nõöp lahti ja riided rääbakil, oli ta ikka uskumatult seksikas. Ja selles probleem oligi. Scott oli lihtsalt nii kena ja ta teadis seda. Ta pidi ainult

Karen King

oma sügavsiniste silmadega naisele otsa vaatama, naeratama ja Holly süda sulas. Ta armastas Scotti nii väga.

Aga praegu oli Holly vihane ja ei kavatsenud kohe kindlasti oma kodus kivistarvul kõndida. Scott võis kas või kogu päeva magada, samal ajal kui tema pidi tööle minema. Ta trampis mehest mööda kööki, kolistas kohvi ja müsli valmistades kapiuste ja nõudega, kuid Scott ei liigastanudki. Holly võitles sooviga talle klaasitäis vett pähe kallata. Selle asemel ta lihtsalt kirjutas sõnumi: „Läksin tööle. Näeme õhtul,“ ja astus uksest välja, olles natuke solvunud, et ta ei olnud isegi hüvasti-jätumusi saanud. Kui ta poleks nii vihane olnud, oleks ta ehk Scotti otsaette suudelnud ja head aega sosistanud. Aga noh, parem oleks, et Scott on selleks ajaks kaine, kui ta õhtul töölt tuleb, ja tunneb end piisavalt halvasti, et mingi vabandusõhtusöök kokku keerata.

TEINE PEATÜKK

Holly suundus korterelamu taha parklasse, vajutas puldil nuppu ja kollase Mini ukсед klõpsatasid lahti. Papa oli talle selle auto ostnud siis, kui ta lõpuks sõidueksami ära tegi. Selleks oli kulunud viis katset ja pakk palderjani. Pakiruum oli juba täis raamatuid ja muud puid-padi, mis ta eile papa väikest bangalost kokku oli korjanud. Hollyl oli olnud vaba päev, nii et nad olid emaga lõpuks julguse kokku võtnud ja majakese puhtaks teinud, et selle saaks maha müüa. Ostja juba ootas. Nad sorteerisid nukralt papa ja mamma asju, papa oli keeldunud pärast mamma surma tema kraami ära viskamast, ning lõpuks nad lihtsalt kallistasid ja nutsid.

„Sa saad oma osa rahast kätte umbes kahe-kolme kuu jooksul,“ ütles ema Hollyle silmi pühkides. „Me saame kõik natuke üle 30 000 naela. Kas sa oled juba välja mõelnud, mida sa tahad oma rahaga teha?“

Holly raputas pead. Ta oli harjunud kokkuhoidlikult elama ja ei suutnud ikka veel uskuda, et papa tahtis osa oma majakese müügist saadavast rahast talle jätta. Talle, emale, onu Timile ja Kuninglikule Briti Leegionile. Kolmkümmend tuhat naela

on uskumatult suur summa ja ta tahtis seda targalt kulutada. „Me mammaga tahame, et sa kasutaksid seda oma unistuste elluviimiseks, Holly,“ kirjutas papa talle jäetud kirjas. „Sa oled minu ja mamma eest aastaid hoolitsenud. Nüüd on aeg veidi iseendale mõelda.“ Holly silmad valgusid kirja lugedes pisaraid täis. Talle oli meeldinud papa ja mammaga aega veeta. Just need olid tema eest väiksenä hoolitsenud ja kui nad vanemaks jäid, olid rollid vahetunud. Just armastus vanavanemate vastu julgustas teda pärast kunstikooli Päikesepaiste hooldekodusse tööle kandideerima, et ta saaks nii raha teenida kui vabal ajal kunstiga tegelda.

„Sa ei ole Scottile rääkinud, ega ju?“ küsis ema.

„Veel mitte.“ Kui papa advokaat neile pärandist rääkis, palus ema Hollyt, et ta ei räägiks Scottile sellest veel vähemalt paar nädalat. „Papa jättis selle raha sulle, Holly, mitte Scottile. Võta aeg maha ja mõtle, mida sa sellega teha tahad,“ soovitas ta.

Holly nõustus. See oli nii suur summa, et tal oli aega vaja, et see päriselt kohale jõuaks. See ei tähendanud, et ta poleks end süüdi tundnud. Talle ei meeldinud Scotti eest midagi varjata. Nad olid paar, nad pidid asju omavahel jagama. Kuid tegelikult oli emal õigus, ta pidi tegutsemise läbi mõtlema ja raha targalt kulutama, papa oleks seda soovinud.

Ta haigutas. Äkki saaksid nad selle eest suurema korteri üürida või isegi oma kodu sissemakse ära teha.

Või abielluda. See alles oleks unistuste täitumine.

Ta ronis autosse ja alustas lühikest teekonda Päikesepaiste poole. Täna oli tal elanikele üllatus.

*

„Mul on teile midagi,“ kuulutas Holly kui ta majja sisse astus, käes suur pappkast papa raamatutega. Ta pani kasti lauale Sidi ja Berti, kahe elaniku juurde.

„Vaadake üle.“

Sid kummardus ettepoole ja piilus kasti. „Raamatud,“ teatas ta, võttis kõige pealmise kätte ja naeratas laialt: „See on sellest lennukist, mida teises ilmasõjas kasutati.“ Ta avas esimese lehe. „Heh, mu isa lendas ühe sellisega.“

„Kaeme siis üle,“ Bert nõjatus üle ratastooli käetoe, et Sidiiga koos raamatut vaadata.

„Vaata neid pilte,“ Sid lappas elevil ilmega lehti.

Holly naeratas neile: „Arvasingi, et need võiksid teile meeldida. Seal on veel raamatuid Teisest maailmasõjast. Ja mõned Suurbritannia ajaloo ja Winston Churchilli kohta.“ Ta võttis paar raamatut kastist välja ja asetaski need lauale. Papa isa, Holly vanavanaisa, oli olnud Teises maailmasõjas piloot ja papa oli tema üle väga uhke.

„Kas seal midagi naismerekoolaste kohta ka leidub?“ küsis Joan aeglaselt püsti tõustes ja lauale lähemale liikudes. „Kas teate, et naised andsid ka sõjas oma panuse, kas teate. Mu ema oli mereväelane.“

„Oi, ära hakka pihta. Joan oli feminist juba enne, kui see moodi läks,“ oigas Sid mõnitavalt.

„Muidugi leidub!“ Holly võttis hunnikust raamatu naiste kohta sõjas. Joan haaras selle kätte, istus lähemale toolile ja asus raamatut läbi vaatama. „Päris hea!“

„See ka. Mu ema tegi seda kooki.“ Pat lappas sõjaaegset retseptiraamatut.

Varsti oli laua ümber kogunenud terve seltskond, kes uuris raamatuid ja meenutas vanu aegu. Neid vaadates tulid Hollyle